

UROŠ PETROVIĆ

ZAGONETNA
POTRAGA

Ilustrovao
Aleksandar Zolotić

■ Laguna ■

Copyright © 2019, Uroš Petrović

Copyright © 2019 ovog izdanja, LAGUNA

ZAGONETNA POTRAGA

Sadržaj

1. zagonetni trag	27
2. zagonetni trag	30
3. zagonetni trag	30
4. zagonetni trag	32
5. zagonetni trag	33
6. zagonetni trag	34
7. zagonetni trag	35
8. zagonetni trag	36
9. zagonetni trag	39
10. zagonetni trag	39
11. zagonetni trag	42
12. zagonetni trag	45
13. zagonetni trag	46
14. zagonetni trag	48
15. zagonetni trag	50
16. zagonetni trag	52
17. zagonetni trag	53
18. zagonetni trag	54
19. zagonetni trag	55
20. zagonetni trag	55
21. zagonetni trag	57
22. zagonetni trag	62
23. zagonetni trag	67
24. zagonetni trag	67
25. zagonetni trag	68
26. zagonetni trag	71
27. zagonetni trag	71
28. zagonetni trag	77
29. zagonetni trag	78
30. zagonetni trag	79

Mala pomoć na putu do rešenja	90
Rešenja tragova koje je Lantan pronalazio	94

Biografije	101
----------------------	-----

Lantan se rodio s levom obrvom prošaranom belim prugama. To je u porodici protumačeno kao duhovita genetska zaostavština njegovog pokojnog pradede, koji je bio znameniti dreser zebri i veliki šaljivdžija. Duh mu je bio takav da je pravo čudo ako nije ostao da se mota među živima praveći svakakve pošalice i nepodopštine.

Dečak je ime dobio po grčkom *lanthanō*, što doslovno znači *onaj koji leži skriven*, jer njegova mama dugo nije znala da ga nosi. To što takvo ime već poseduje jedan hemijski element nije nimalo pokolebalo njegove roditelje. Ideja im se, naprotiv, učinila još zabavnijom.

Inače, Lantanovi roditelji su izgledom i ponašanjem bili kao likovi otelotvoreni iz neke iščašene knjige za decu (kakvo čudo!). Nije bilo iznenađenje godine ni to što su namah rešili da svog mezimca upišu u Dom za domišljatu decu „Ludi Šeširdžija, Martovski Zeka i pajac Alfred Kikli“, smešten van grada, koji se oslanjao na sasvim svoj i drugačiji pristup vaspitanju i ranom obrazovanju, što

je biranim rečnikom saopštena činjenica da je namenjen deci izuzetno opuštenih roditelja i da je upravnik bio lud kao ona igračka sa lop-tom i lasicom.

Za Dan prijema novih štićenika izabran je prvi dan proleća, verovatno zato što je taj datum bio sasvim suprotan od onog kada je upis u klasične ustanove te vrste.

Sve je bilo u svečanom ruhu, ali ruhu koje je osmislio sam upravnik – duh koji je lepr-šao zbog vazduha ubrizganog iz kompresora,

totem-vrteške, zastave koje se takmiče u oblicima i drečavosti boja, stabla prašumskih smokava sa špageti lijanama, samoletni papirni zmajevi, cikcak tramboline, svadljivi paunovi po ustalasanim krovovima i ringišpil kočija sa ponijima behu samo deo svečarske dekoracije.

Ispred ulaza u Dom, pored Lantana, bilo je još četvero mališana – dva dečaka i dve devojčice.

Roditelji su bili smešteni nešto dalje, pod previsoke kupaste spiralne suncobrane.

ARTUR

Jednog dečaka Lantan je znao odranije – bio je to Artur, koji je stanovao nedaleko od njega u Ulici naopakih brojeva i imao vozilo poput onog točka za hrčke. Voleo je da se igra u Lantanovoj blizini, ali bi se retko kada

odvažio da mu sasvim priđe. Valjda se plašio zebrolike obrve. Pomalo i imena. Pomalo i svega ostalog.

Iz komšiluka je bila i Tessa, crvenokosa i vižljasta curica, sa toliko kose da joj je frizura sasvim uspešno ličila na krošnju, a ona sama na zapaljeni žbun. Sa Lantanom se ponekad igrala katapultiranja kestenova i 3D školice. Roditelji su joj tepali nazivajući je Naša Mala Pajalica, čime ona nije bila preterano oduševljena.

Ostalo dvoje dece video je prvi put. Dečak Mauricio, narogušenog i lica i frizure, nosio je starinske rančerske pantalone sa tregerima i vezenim ukrasom u obliku leteće veverice, dok je devojčica ravne, duge i crne kose ličila na lutku koja je upravo utekla iz božićnog izloga čuvene prodavnice igračaka „Le peti aventurije & Kviki baumstors end faktoris“. Njeno ime nije upamtio. Nešto na izumrlo slovo ૃ, činilo mu se.

„Oдавде ćeš se već snaći sam!“, rekoše roditelji Lantanu, poljubiše ga u okrajak obrve, sedošе u svoj nabudženi kamper i odjuriše ka Nju ejdž sajmištu (kako se zvanično nazivalo divlje vašarište na drugom kraju grada, samoniklo iz težnje prodavaca i izlagača da

budu drugačiji, a malo i da izbegnu plaćanje poreza, doprinosa i ostalih dažbina), ne želeći da zakasne na otvaranje *Večernje izložbe TOP 50 sumanutih izuma* koji nasuprot zdravom razumu funkcionišu besprekorno.

Tačno u podne, umesto fanfara, oglasiše se rodendanske trubice krajnje iritantnog zvuka, te pred kandidata za Dom istupi upravnik ustanove, gospodin Topalko Lično. Veliko L. Prezivao se Lično. Lice mu je bilo šarpej naborano, ali je nekako ipak uspevalo da tvori dečaćki osmeh, a zbog visokog cilindra koji je Topalko nosio, izgledalo je kao da ima sopstveni dimnjak. Krug na vrhu tog šešira imao je iscrtanu metu (da ga nebesa lakše naciljaju i podare genijalnim idejama, kako je govorio). Umesto kravate, oko vrata je nosio odsečeni deo ukrasne Mebijusove trake kojom je Dom svečano otvoren, ko zna kada, a pomalo i zašto. Ta je vrpca bila zategnuta bronzanim brošem u obliku deteline sa trinaest listova, simbolizujući ravnotežu sreće i baksuzluka u svemiru. Nosio je crni mantil prepun suvišnih šavova, na čijem je reveru umesto cveta stajala zadevena vrteška na vetar, i čizme nepraktično dugačkog i nelogičnog cikcak spleta pertli. Mahao je gospodskim štapom, koji mu je, umesto za poštapanje, očigledno više služio za postizanje većeg stepena teatralnosti pri ophođenju s publikom i visokim prekidačima.

„Vas je petoro, a u novoj generaciji domaca ima mesta samo za dvoje! Dakle, troje otpada! Draga deco, da li je to pošteno?“, upitao ih je upravnik glasom starinskim i svečarskim, onakvim kakvim su nekada kolovođe putujućih predstava najavljivali tačke sa nepojmljivim atrakcijama.

